

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5955/2020
26.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Кукањац, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Драгана Обреновић, адвокат из ..., ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Слободан Деспотовић, адвокат из ..., ради утврђења непостојања права службености пролаза, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1826/17 од 28.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1826/17 од 28.05.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1826/17 од 28.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1826/17 од 28.05.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П 2397/16(12) од 05.01.2017. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се утврди према туженом ББ да исти нема право службености пролаза пешице, путничким колима и теретним возилима, у корист своје кат. парц.бр. ... КО ... преко кат. парцеле број ... уписане у л.н. ... КО ..., чији је корисник тужилац, у мерама и на начин ближе описан тим ставом изреке, и да остали тужени немају право службености пролаза пешице, путничким колима и теретним возилима преко кат. парцеле број ... уписане у л.н. ... КО ... чији је корисник тужилац, у мерама и на начин такође ближе описан у изреци, и да су тужени дужни признати и престати са даљим коришћењем наведеног пролаза. Обавезан је тужилац да туженом ББ на име трошкова парничног поступка исплати износ од 259.500,0 динара, а туженима ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ износ од 448.650,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизија је изјављена позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужени ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ су дали одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, пресуде нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

У ревизији се не конкретизује правно питање које би се разматрало из разлога предвиђених одредбом члана 404. став 1. ЗПП. Ревизијом се оспорава правилност примене материјалног права, наводима да је другостепени суд при укидању претходно донете првостепене пресуде у овом поступку био другачијег става о правним питањима разматраним у парници и да није уочио да је првостепени суд првобитно усвојио тужбени захтев, те да је побиијаном одлуком довео у питање правно питање у интересу равноправности грађана, уједначавање судске праксе и да је потребно ново непристрасно тумачење права у овој правној ствари.

Правноснажном пресудом одлучено је о неоснованости тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се утврди да тужени немају право пролаза преко означеног дела спорне парцеле, уз дате чињеничне и правне разлоге на којима је заснована оцена о неоснованости постављених захтева. У парницама ове врсте, примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Наводи ревизије који се односе на оцену доказа и утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање, јер то нису разлози ни за редовну ревизију, имајући у виду прописано у одредби члана 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Исто се односи и на наводе којима се у суштини указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12 ЗПП, која није предвиђена као разлог због којег се ревизија може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

У конкретном случају, не постоје услови да се прихвати одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној. Не може се говорити о неуједначеној судској пракси у ситуацији као овој, где је другостепени суд решењем укинуо првостепену пресуду и вратио предмет првостепеном суду на поновно суђење, па је у поновном поступку на основу утврђених чињеница изнова донета првостепена пресуда, коју је пресудом потврдио другостепени суд. Неуједначена судска пракса постоји када се у правноснажним одлукама Врховног касационог суда или судова виших инстанци исказују другачији правни ставови о истом питању. Овде то није случај. Решење којим је другостепени суд укинуо првостепену пресуду и предмет вратио том суду на поновно суђење, не представља правноснажну пресуду. Према изнетом и утврђеним околностима случаја, оцењено је да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Из навода ревизије не произилази ни да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, као ни новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 31.10.2012. године, утврђена вредност предмета спора износи 19.000,00 динара, другостепена пресуда је донета 28.05.2018. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић